

dog rent ud sige, at nogen Erklæring om at respektere vor Neutralitet vilde de ikke give. Og hvorfor vilde de ikke give denne Erklæring? Det bliver sagt ganske brutalt af Moltke: Fordi det ikke i mindste Maade vilde falde dem ind at respektere den. „Ven eller Fjende“, siger Moltke, det er det, vi skal have Besked om. Jeres Neutralitet er en Drømmeneutralitet, som vi ikke bryder os om. I kan gaa med England, eller I kan gaa med Tyskland. Et tredje gives ikke. I maa have klaret jer i Forvejen, hvilken Vej I vil gaa, for ellers vil det gaa jer rent ravruskende galt.

Nu er altsaa Neutraliteten ude af Verden. Naar man har sendt Bud ned til Moltke for at faa at vide, hvordan Moltke mente, man her i Danmark skulde indrette sig med Hensyn til Hævdelsen af Neutraliteten, saa er man skam gaaet til en Mand, som ikke havde nogen Besked at give i saa Henseende. Det undrer mig, om virkelig det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds skulde være saa naiv, at han havde sendt Bud til Moltke for at faa Besked i saa Henseende. Men sikkert er det, at Moltke har givet en ganske klar, uomtvistelig og utvetydig Besked om, hvad han mente med Hensyn til det Spørgsmaal. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at det, vi fra dansk Side havde levet paa, Neutralitet, det var noget, som Moltke slet ikke brød sig om, slet ikke regnede med. Det eneste, han regnede med, var, at under en Krig med England vilde Danmark staa paa Tysklands Side og med alle de Militærmidler, der var til Danmarks Raadighed, gaa i Ilden for Tyskland mod England.

Saa kommer vi til den Samtale, som blev ført den 28. Marts 1907. I denne Samtale er det, Lütken fremsætttersin berygtede Udtalelse, hos Udtalelse, der lyder saaledes: „at hos alle ansvarlige danske Statsmænd gjorde den Overbevisning sig nu stærkt gældende, at Danmark under ingen Omstændigheder burde staa ved Siden af Tysklands Modstandere, og at dersom Opretholdelsen af Danmarks Neutralitet maatte vise sig umulig under en tysk-engelsk Krig, vilde vi gaa med Tyskland“. Det er denne Udtalelse, det ærede Medlem fra Ringkøbing har fundet betænkelig; men det betyder jo ikke saa meget efter hans Sprogbrug. Det betød i hvert Fald ikke saa meget, at han paa nogen Maade vilde retlede den højtstaaende tyske Militær, overfor hvem denne Udtalelse blev fremsat, og meddele ham, at denne Udtalelse maatte staa for dens Regning, der havde brugt

den, og ikke for den Mands Regning, der havde udsendt den Mand, som havde brugt den.

Da Lütken havde fremsat denne Udtalelse, havde Moltke paa Fornemmelsen, at nu havde man den danske Udsending dør, hvor man skulde have ham, og det fremgaar ogsaa klart af Moltkes Svar herpaa, at disse Udtalelser i høj Grad tilfredsstillede ham. Ja, det vil jeg tro. Naar Moltke af en Mand, som, udstyret med Instruks fra den danske Forsvarsminister og Konseilspræsident, var sendt for at forhandle med ham, har faaet en Udtalelse af den Karakter, saa maatte han være tilfreds. Det var lige akkurat det, han ønskede. I den foregaaende Samtale mellem Moltke og Lütken havde Moltke fremsat et Krav om, at Københavns Søbefæstning skulde Danmark snart bringe i Orden. Dertil svarede Kaptajn Lütken: Saa gerne, det skal ske. I den Samtale, der finder Sted, efter at Lütken har fremsat sin berygtede Udtalelse, er General Moltke nærmere inde paa, hvad Danmark skal gøre. Moltke mener, at det er i Orden alt sammen: Nu har jeg faaet et Tilsagn gennem denne Instruks fra den danske Konseilspræsident til den Mand, der er sendt ned i et Ærinde til mig; nu snakker vi ikke mere om Formaliteter, nu taler vi om Realiteter.

Saa kommer de til at tale om, hvad der nu skal ske fra Danmarks Side, og hvad Tyskland vil gøre. Moltke bruger et saadant Udtryk som: Naar Tyskland nu kunde stole paa Danmark, saa var det i Form og Realitet rede til at rette sig ganske efter Danmarks Ønsker. Og han fortsætter videre: Naar Danmark foretrækker i første Række at indrette sig paa at forsvare denne Del af Landet, nemlig Sjælland, saa vil Tyskland indrette sig paa at hjælpe Danmark i Jylland, hvis det bliver nødvendigt. I Anledning af, at der har været Rygter ude om et Tilsagn fra England til Frankrig om en engelsk Landgang paa den jyske Vestkyst under en Krig England—Frankrig mod Tyskland, forlanger Moltke, at hvis Danmark vil undgaa, at tyske Tropper tager Affære ved Esbjerg, saa maatte vi gøre noget selv. Men ellers, meddeler han, har Tyskland lagt alt saadan til Rette, at man hurtigt kunde samle Tropper i Nord-slesvig, og han tilføjer saa: Tyskland vilde hjælpe Danmark paa de Steder, hvor Danmark maatte ønske det, og lade det selv klare alt, hvad det kunde magte; men Danmark burde skynde sig meget, for Krigen med England kunde komme naar som helst.

Man ser deraf, at den Opfattelse,